

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ J. R.** a **2/ M. R.**, obom bývajúcim v R.R., proti odporcom **1/ J. P.**, bývajúcej v R.R., zastúpenej JUDr. M. R., advokátom so sídlom v T., **2/ P. P.**, bývajúcemu v R.R., **o určenie hranice**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8 C 74/2008, o dovolaní odporkyne 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. júla 2014 sp. zn. 11 Co 282/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom zo 16. januára 2014 č.k. 8 C 74/2008-243 určil hranicu medzi parcelami zapísanými na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie R. ako parcely č. X. o výmere X. m² – trvalé trávne porasty a č. X. o výmere X. m² – trvalé trávne porasty, ktorých bezpodielovými spoluvlastníkmi sú navrhovatelia 1/, 2/ a parcelou zapísanou na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie R. ako parcela č. X. o výmere X. m² – trvalé trávne porasty a parcelou zapísanou na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie R. ako parcela č. X. o výmere X. m² – trvalé trávne porasty, ktorých vlastníčkou je odporkyňa 1/; návrh proti odporcovi 2/ zamietol. Odporkyňu 1/ zaviazal zaplatiť navrhovateľom trovy konania vo výške 1 026,70 € a Slovenskej republike trovy preddavkované štátom vo výške 750,01 €; odporcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania medzi navrhovateľmi a odporkyňou 1/ aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p. a pri náhrade trov konania štátu aplikoval § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala odporkyňa odvolanie v časti týkajúcej sa náhrady trov konania vo vzťahu k navrhovateľom ako i vo vzťahu k štátu.

Krajský súd v Žiline uznesením zo 17. júla 2014 sp. zn. 11 Co 282/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.); navrhovateľom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovatelia mali v konaní plný úspech, preto im podľa § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania potrebných na účelné bránenie ich práva, ako i s jeho názorom, že podľa výsledku konania vzniklo štátu proti odporkyňi 1/ právo na náhradu trov konania, ktoré platil.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala odporkyňa 1/ dovolanie. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., keďže jeho rozhodnutie nespĺňa požiadavky na jeho odôvodnenie uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Poukázala na to, že ona svojím správaním nedala príčinu k tomu, aby bolo začaté súdne konanie o určenie hranice medzi pozemkami, naopak navrhovatelia nepredložili žiaden dôkaz, z ktorého by bola zrejmä ich vôľa za účelom nesporového riešenia sporu. So zreteľom na to žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovatelia sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas odporkyňa 1/ (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už najvyšší súd konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (vid' napríklad sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012

a 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Odporkyňa 1/ napadla dovoláním také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nie je uvedené v týchto ustanoveniach; prípustnosť jej dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva. Treba dodať, že ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania.

Dovolanie odporkyne 1/ by v danom prípade bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Odporkyňa 1/ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a existencia týchto vád v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Podľa názoru odporkyne 1/ jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné.

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu (len) za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Uvedený judikát je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od neho. Z rovnakej právnej kvalifikácie nepreskúmateľnosti vychádzajú viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (viď napríklad sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 49/2013, 3 Cdo 18/2013, ale tiež sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Aj uznesenie ústavného súdu z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrvalo „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný

nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia ... nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania odporkyne 1/, lebo nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nie je vada konania uvedená v § 237 O.s.p.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že odporkyňa 1/ vyslovila aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporkyne 1/ nevyplýva z § 239 O.s.p., nepreukázala sa opodstatnenosť jej argumentácie o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady vymenované v § 237 O.s.p., odmietol najvyšší súd dovolanie odporkyne 1/ ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyňi 1/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal navrhovateľom náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení § 243b ods. 5 O.s.p.), lebo nepodali návrh na jej priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. júna 2015

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková